

Jak u nás Italové jedli hlemýždě - V. J. Kulich: Paměti okresu turnovského

V roce 1914 existovala pod Kozákovem velká rozlehlá obec Klokočí, ke které náležely kromě samotné osady Klokočí ještě tyto další osady: Vesec, Smrčí, Prackov a Lochtuše. Celá klokočská obec měla dohromady 1 146 obyvatel ve 238 domech. Řídící učitel Seidl ve Vesci zaznamenal válečnou historii této obce za první světové války takto:

Vesele ve znamení plesů a zábav se začínal rok 1914. Do I. výzvy nastoupilo ke svým kádrům po vyhlášení mobilizace celkem 58 mužů.

Jako první příznak zuřící války byl příchod válečných uprchlíků. Zajímavé bylo kuchaření těchto lidí, kteří sem pod Kozákov přišli z italské fronty. Neznali naše kamna, rozbourali kamna v domku Josefa Salaby v Klokočí, kde bydleli a upravili si tak volný krb po způsobu italském. Mimo oblíbené polenty si upravovali také hlemýždě, na velké podivení všech sousedů.

Za vojíny, nastouplé do války, následovali též koně a vozy. Z obce klokočské bylo dodáno pět koní a tři vozy. Při domobraneckých přehlídkách byla odvedena čtvrtina všech mužů z obce do věku 37 let.

Vlastenecká povinnost rakouská našim vojákům nepřiřostla k srdci, a proto jich většina, jak bylo možno „vyhrávala“ vojnu po nemocnicích. V umění být nemocen se zdokonalili někteří tak, že sluší zaznamenat výrok jednoho z lékařů, že se tito musí od vojáků mnoho učit.

Cena mouky a potravin byla toho času až šestinásobná, a neustále rostla. V roce 1915 přišel do vyšetřování občan Petr Mlejnek z Prackova čp. 12, který při válečné debatě s německým dělníkem vyslovil naději na vítězství Ruska. Byl udán a třikrát vyšetřován u okresního soudu v Jablonci. Nebyl sice odsouzen, ale částka na úplatky a aprovizace pro lačné tehdy soudce byla slušná.

Té doby bylo také rakouskými úřady zabaveno jmění a usedlost Václava Jíny v Prackově čp. 6,

kterému prokázáno bylo, že samovolně přešel ve frontě k Rusům.

Nejkritičtější doba války světové byla v roce 1917. Zásoby byly vyčerpány a aprovizace pro venkov přestaly v červnu úplně. Ke zmírnění nouze byly tehdy zřizovány obecní kuchyně. Platilo se kuchaře v Klokočí 4 K denně. Nájem na propůjčení stodůlky pro kuchyň činil 3 K denně. Tudiž byla zakoupena prkna a postavena kuchyň nová při kolně školní tamtéž.

Recept na 110 porcí po 3/4 litru této polévky byl následující: 2 kg mouky, 2 kg masa, 14 kg brambor a 10 kusů vajec. Jakost polévky podle kritiky odběratelů byla nestejná, většinou méně než prvotřídní.

První zprávy o legiích a T. G. Masarykovi byly přijímány sice radostně, ale s nedůvěrou, jako když pohádce nasloucháte. Ani nezaručeným zprávám o revoluci a státním převratu 28. října nebylo zprvu věřeno. Až občan kterýsi přiběhl ze Železného Brodu se zprávou, že přišel telegram o prohlášení samostatnosti.

Bohužel tyto radostné dny nebylo prožívat všem. Padlo 17 mužů a dalších šest zemřelo. Raněno bylo celkem 150 mužů, šest jich zůstalo invalidy.

Koncem roku 1921 podána byla žádost o rozluky obce Klokočí na tři části, a to Klokočí, Vesec se Smrčím a Prackovem a Lochtuše. Uskutečněna však byla až o tři roky později, tedy v roce 1924.

Jak v osadách i obcích okolních, tak i zde byla postaven památník obětem světové války. Podnět k tomu učinil starosta obce Petr Šírek, a náklad peněžitý byl hrazen dobrovolnou sbírkou mezi občany.

A tak jest pomník padlých vojáků ze světové války v Klokočí, v Loktuších, ve Smrčí i v Prackově.